

Arrest

nr. 266 496 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 mei 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.04.2020 bij onze diensten werd ingediend door :

H., V. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

geboren te Bana Luka op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 23.04.2020 een kopie van zijn bijlage 26 voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)".

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend

en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover hij beschikt.

De verzoekende partij voegde bij zijn aanvraag onder meer een kopie van zijn bijlage 26quinquies/ waaruit zijn identiteit blijkt (zie stuk 1 bij de aanvraag), en verzoeker voegde een attest toe waaruit blijkt dat hij geen identiteitsdocumenten kan bekomen (dit betreft een attest waaruit blijkt dat hij niet is ingeschreven in de stamboeken van Bosnië en Herzegovina, zoals voorgebracht onder stuk 3). Verzoeker had en kan geen identiteitsdocumenten bekomen uit Bosnië en Herzegovina.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat:

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 23.04.2020 een kopie van zijn bijlage 26 voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

4. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende "bewijselement", in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om te beoordelen of dit ingeroepen "bewijselement" voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Het komt dus toe aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om een beoordeling te maken van het ingeroepen "bewijselement" door de verzoekende partij, zoals de bijlage 26quinquies, op basis van deze voorwaarden.

In de bestreden beslissing wordt deze toetsing, op basis van de vier criteria in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, echter niet uitgevoerd.

Het voorgebrachte bewijselement door de verzoekende partij worden immers direct uitgesloten, zonder toetsing aan deze criteria.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet echter niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die zij verkiest, zo ook een bijlage 26quinquies.

Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om te beoordelen of dit ingeroepen "bewijselement" voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Dit is echter niet gebeurd in de bestreden beslissing.

Derhalve kan de gemachtigde niet wettelijk besluiten dat "bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit", zonder een concrete (en dus individuele) toetsing uit te voeren van de wettelijke criteria vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

5. Verzoeker heeft daarnaast aangegeven zich in een situatie van overmacht te bevinden.

De verzoeker partij wijst er in dat verband op dat zelfs bij stilzwijgen van de wet toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling.

Door verzoeker werd betoogd dat hij geen identiteitsdocumenten heeft gehad en evenmin identiteitsdocumenten kan bekomen vanuit Bosnië en Herzegovina. Dit vormt een situatie van overmacht. Ter staving, voegde verzoeker een attest toe waaruit blijkt dat hij geen identiteitsdocumenten kan bekomen (dit betreft een attest waaruit blijkt dat hij niet is ingeschreven in de stamboeken van Bosnië en Herzegovina, zoals voorgebracht onder stuk 3 bij de aanvraag).

Ondanks dat verzoeker dit element expliciet heeft aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, wordt dit element niet betrokken in de gemaakte beoordeling door verweerder. Nergens komt dit ter sprake.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Deze voorwaarden betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705).

De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Verder blijkt uit artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet dat de identiteit moet worden aangetoond aan de hand van:

- een identiteitsdocument;
- een bewijselement dat voldoet aan de vier voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene;
- verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in 2° en 4° en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in 3°.

Er is een vrijstelling voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

2.6. Het wordt niet betwist dat de voorgelegde bijlage 26(*quinquies*) geen “*identiteitsdocument*” is, zoals een identiteitskaart of een paspoort, maar verzoekende partij is het niet eens met de stelling van verwerende partij dat dit document niet kan gelden als een “*bewijs van identiteit*”.

Verzoekende partij wijst erop dat de identiteit ook kan worden aangetoond door een “*bewijselement*” dat voldoet aan de vier criteria vastgelegd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat deze criteria door de verwerende partij werden genegeerd en er geen concrete toetsing heeft plaatsgevonden.

Verzoekende partij kan in dit betoog niet worden bijgetreden.

Er moet immers sprake zijn van een “*bewijselement*”. Op de bijlage 26(*quinquies*) wordt duidelijk vermeld “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*”, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Uit de bijlage 26(*quinquies*) blijkt dat dit document werd afgeleverd aan verzoekende partij in het kader van haar (volgend) verzoek tot internationale bescherming en dit op basis van haar eigen verklaringen, *in casu* de door haar verstrekte identiteits- en nationaliteitsgegevens.

Aangezien uit de bijlage 26(*quinquies*) blijkt dat dit document geen bewijswaarde heeft voor wat betreft de verklaarde nationaliteit en identiteit van verzoekende partij, kon de verwerende partij terecht volstaan met de vaststelling dat “*dit document niet aanvaard [kan] worden als een bewijs van zijn identiteit*”. De verwerende partij was er dus niet toegehouden om deze bijlage 26(*quinquies*) verder *in concreto* te toetsen aan de vier wettelijke criteria in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij aangegeven heeft in een situatie van overmacht te zitten. Zij heeft immers gesteld dat zij geen identiteitsdocumenten kan bekomen vanuit Bosnië en Herzegovina. Daartoe voegde zij een attest waaruit blijkt dat zij geen identiteitsdocumenten kan bekomen. De verwerende partij heeft dit evenwel genegeerd.

2.8. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010, nog slechts één mogelijkheid bevat voor de vreemdeling die een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient om haar identiteit niet aan te tonen, met name in het geval dat hij een “*asielzoeker (is) wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.*”

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich in dat geval bevindt. Waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet aldus sinds voormelde wetswijziging niet meer voorziet in de mogelijkheid voor een vreemdeling om vrijgesteld te worden van de voorwaarde om haar identiteit aan te tonen wanneer zij op geldige wijze aantoonde in de onmogelijkheid te zijn een identiteitsbewijs voor te leggen, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de verwerende partij onterecht niet is ingegaan op haar argumentatie ter zake in de aanvraag.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het verzoek tot erkenning als staatloze dat verzoekende partij had ingediend door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 4 december 2020 werd afgewezen, waarbij de rechtbank oordeelde:

“Het openbaar ministerie komt om de redenen vermeld in zijn schriftelijk advies, waarnaar de rechtbank verwijst en die ze tot de hare maakt, terecht tot het besluit dat hic et nunc niet sluitend is aangetoond wie verzoeker daadwerkelijk is, zodat elke uitspraak omtrent zijn nationaliteit of eventuele staatloosheid louter speculatief is, en dat, zelfs indien verzoeker zijn beweerde nationaliteit zou aantonen, hij alleszins niet aantoont dat hij niet de nationaliteit zou hebben van Bosnië en Herzegovina, zoals hij in het verleden steeds zelf heeft voorgehouden.

Dat verzoeker sinds zijn aankomst in België in 2002 steeds dezelfde identiteit heeft gebruikt, kan bezwaarlijk aangenomen worden als bewijs dat dit wel degelijk zijn juiste identiteit zou zijn, nu niet betwist wordt dat hij eerder in Duitsland en Nederland heeft verbleven, doch onder een andere identiteit en wellicht ook daar heeft volgehouden dat het om zijn juiste identiteit ging. Op die manier ondergraaft men uiteraard zijn eigen geloofwaardigheid.

Het openbaar ministerie wijst er terecht op dat het statuut van staatloze niet dient om mensen met een nationaliteit die niet over papieren beschikken, deze achterhouden of hebben weggegooid, aan papieren te helpen.

Er kan derhalve niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker tot toekenning van het statuut van staatloze.”

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij ook geen blijk geven van actueel belang bij het onderdeel van het middel waar zij betoogt dat overmacht haar zou verhinderen een identiteitsdocument te bekomen of haar identiteit aan te tonen en dat de verwerende partij hierop niet geantwoord heeft. Immers, door haar het statuut van staatloze te weigeren geeft de rechtbank aan dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen nationaliteit zou hebben. Derhalve kan niet blijken dat indien verzoekende partij een daadwerkelijke en waarachtige poging doet om identiteitsdocumenten te bekomen van haar nationale overheden, zij nog steeds verstoken zou blijven van identiteitsdocumenten.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER